

на нашия артилерийски огънь. Бързо се поиска удължаване на мѣрника, както по телефона, така и съ свѣтилни знаци, но въпрѣки това стрелбата продължаваше съ сжщата яростъ и съ сжщия мѣрникъ. Това не смути Рубенова, той бѣ човѣкъ на дълга. Предъ него е възложена му задача, която на всѣка цена трѣбва да изпълни. Преминава той всички телени мрежи и препятствия и навлиза въ неприятелския окопъ съ своитѣ юнаци. Но въ тоя тържественъ за тѣхъ моментъ на увѣнчани съ успѣхъ усилия, пада въ окопа снарядъ и всичко — хора, прѣстъ, камъни се смилат и разпиляват по върха и склоноветѣ на масива Диноловъ. Не остава ни поменъ отъ храбрия Подпоручикъ Рубеновъ, Така геройски завърши благородното си дѣло тоя славенъ български офицеръ. Жизнерадостенъ, закачливъ, съ поетична душа и високо съзнание за дългъ, той бѣ любимецъ на всички ни. Той понасяше всички несгоди и ужаси на войната, съ сжщото искрено себеотрицание и любовъ къмъ родната земя, както всички насъ.

Следъ завършване задачата дружината се завърна на главната позиция. Въ галерията, на масата на Подпоручикъ Рубеновъ, се намѣри последното му писмо, което той написа на своята майка вдовица (той бѣ едничката подрѣжка на семейството си) въ което пишеше: „Азъ отивамъ въ една опасна операция, може би не ще се върна живъ, на тебъ ще оставя тежката грижа на моето братче и сестриче.“

При всѣко възобновяване споменитѣ отъ войната, образа на тоя храбрецъ изпква предъ менъ, все тъй живъ и засмѣтъ.
